

MAXIME CHATTAM

8,2 secunde

Traducere: Andreea Giorgiana Nicolae

NICULESCU fiction

„Îmi voi aduce mereu aminte de senzația pe care am avut-o când m-am întors, pe deal, și am privit casa în care m-am născut, acolo jos, la o distanță care îi conferea farmecul lucrurilor pierdute.”

„Spălați durerea, toate fricile și ce mai rămâne din greșelile mele.”

Abel, Alessandro Baricco.

„Sunt rău pentru că sunt nefericit.”

Frankenstein, Mary Shelley.

I.

Mirosea a viață.

Un amestec de lemn, de umiditate, de aer închis și de praf, dar mai ales, de amintiri. Cabana copilăriei sale.

Constance își lăasă geanta pe parchet, iar zgomotul la contactul cu lemnul răsună până sus, spărgând liniștea și dându-i în același timp semnalul pentru a respira. Își înghiți saliva, intimidată. Preț de câteva secunde, îi trecură prin fața ochilor siluetele părinților săi, și a ei fiind copilă... Chiar și câinii pe care îi avusese și se întrebă dacă nu cumva fantomele erau proiecția amintirilor noastre, niște fragmente din noi, propulsate de o nevoie imperioasă de a lega trecutul de prezent. *Timpul este cel care ne bântuie, nu locurile și nici persoanele.*

— Sunt acasă, spuse ea cu voce tare – mai degrabă o afirmație pentru ea însăși decât un anunț în măsura în care era singură între acești pereți – fu mai ales surprinsă de fragilitatea vocii sale, impresionată de ecoul care îi arată imediat că e singură.

Copila din ea nu era departe. Constance se privi apoi în oglinda cu picior aflată între cuierul din hol și dulapul pentru pantofi pe care tatăl său îl fabricase într-o vară, când ea avea șaisprezece ani. Copila dispăruse totuși de mult. Într-o clipă. Inocența dispăruse și niște riduri își făcuseră apariția. Constance nu se vedea ca femeia de aproape cincizeci de ani

care era, pentru că mintea ei era foarte adesea cea a femeii blânde de altădată, lipsită de griji, drăguță și vioaie. Unde zburase tot acest timp? Când întâlnea femei mai tinere, i se întâmpla uneori să simtă o gelozie deplasată, ca și cum ele ar fi profitat de anii pe care ea i-a pierdut, ca și cum ele i-ar fi furat vitalitatea.

Din fericire, încă se mai consideră seducătoare, chiar dacă părul său blond se închisese la culoare, devenind un galben mai puțin strălucitor, iar ridurile și urmele lăsate de timp subliniau acum farmecul său, estompând expresia rigidă și un pic severă a trăsăturilor sale de odinioară.

Constance începu să se plimbe prin încăperea principală spațioasă a cabanei. Își amintea de fiecare obiect. De vaza cu fosile de pe bufet – un ritual familial din copilărie ce consta în a explora micile faleze din pădure pentru a răscoli în interiorul lor în căutarea acestor minuscule comori ale trecutului, un ritual pe care ea îl transmisese apoi lui Tom și lui Lenny. Colierul atârnat pe un perete – pentru care tatăl său negociase timp de trei ore pe marginea drumului, pentru a-l dăruia mamei lui Constance. Cele două canapele aflate față în față, uzate, pătate, dar pe care avuseseră loc atâtea conversații, lecturi, sieste, gustări și mângâieri, încât era de neimaginat să le schimbe. Șemineul din granit din munții Adirondacks, covorul zapotec în culori, scaunele de bar pe care mama sa își bea limonada preferată, masa lungă din stejar la care mâncau... Indiferent unde se oprea privirea lui Constance, o mulțime de imagini apăreau de la sine.

Ridică privirea la geamul panoramic cu vedere spre lacul Skaneateles. Pe toată lungimea sa, doar sticlă și sentimentul de a zbura deasupra apei. Cabana, care se afla lângă o pantă de vreo zece metri ce atingea valurile de un verde intens, era

construită pe trei terase succesive: se intra pe sus, la etajul de zi, cel care domina priveliștea. Aici trebuia să-ți lărgești orizontul, mintea te purta în depărtare. Era doctrina cabanei. „Privește în ritmul tău, dar privește tot”, spunea bătrâna Mo.

Constance nu avea decât puține amintiri de la bunica din partea mamei. Mo plecase din această lume când ea avea doar unsprezece ani, dar fusese suficient pentru ca ea să-și lase amprenta asupra percepțiilor sale și să pătrundă în mintea lui Constance cu vocea sa răgușită – aproape că se putea auzi cum fiecare dintre miile de țigări pe care le fumase îi afectaseră gâtul și corzile vocale. Ea îi spunea Connie, era o poreclă pe care Constance o ura, dar nu te puteai pune cu Granny Mo. Ochii bătrânei Mo erau la fel ca vocea ei: uzați dar vioi, estompați dar pătrunzători, două biluțe dintr-un jasp verde închis la culoare care semăna în mod ciudat cu apa lacului Skaneateles.

Mo îi hrănise sufletul lui Constance. Se spune că adultul nu încetează să alerge după copilul de odinioară pentru a se înțelege. Granny Mo îi făcuse treaba mai ușoară, punând în rucsacul vieții ei propriile sale concluzii, înțelepciunea sa, ca niște cutiuțe legate cu noduri ingenioase, și pe care adolescenta, apoi tână femeie, și cea care devenise astăzi încercase să le desfacă pentru a descoperi de fiecare dată niște învățămintele noi care să o însoțească de-a lungul existenței sale. „Privește în ritmul tău, dar privește tot” era cea mai recurentă, dar mai erau o grămadă de fraze asemănătoare care se ascundeau în creierul lui Constance și ieșeau la suprafață din când în când, uneori ghidate de pertinența conștiinței, alteori cu zgomotul jenant al inconștientului care încearcă să vă arate ce nu vreți să vedeți.

Constance stătu așa minute întregi, contemplând lacul care se întindea până la linia orizontului.

Tocmai bine, aici va fi universul meu de acum înainte, se gândi Constance. Dintr-un capăt la celălalt al lacului Skaneateles.

Tocmai lăsase în urma ei orașul, apartamentul, perioada de incertitudine profesională pentru a alerga aici, a se refugia în trecutul ei, a se înconjura de amintiri, deși duplexul din Brooklyn Heights oferea confort.

Nu locul devenise o problemă, ci ocupanta lui.

Mai ales vidul pe care îl întruchipa.

Constance oftă.

— Locul acesta are nevoie de un foc, comentă ea fără să știe dacă răcoarea care se așternuse în septembrie sau ceva mai visceral, mai personal, o făcuse să tresară.

Făcu un pas într-o parte și se întoarse ca să privească sufrageria, bucătăria deschisă și mezaninul de deasupra. Un loc atât de familiar. Și intim.

Era exact lucrul de care avea nevoie. Nu mai avea dreptul la greșală și știa asta perfect. Constance venea aici ca să facă o alegere complexă pe care o rezuma în două verbe. Unul se putea conjuga la infinit, celălalt era iremediabil.

A trăi sau a muri.

2.

Mirosea a viață.

Parfumul floral al unui deodorant puternic amestecat cu primele – sau ultimele, după caz – duhori ale unei existențe care încercau să iasă prin pori: mai întâi mirosul unei sudori dulci, care conținea o notă cerată și după aceea veneau particulele de fier, carnea crudă.

Niște sânge care se uscaser sub aceste țesuturi și care, surprinzător, încă mai erau roz.

— Miroase bine pentru un cadavru, remarcă May ridicându-se de la masa de autopsie.

Medicul legist nu o asculta, era prea ocupat să citească SMS-uri în timp ce-și punea o pereche de mănuși din plastic. May profită de acest moment pentru a-i observa fundul, doctorul Lerner având reputația unui bărbat frumos. Din păcate, în situația de față, era îmbrăcat cu un halat care nu prea îl avantaja.

Un prezervativ mare și albastru. Deja gata de utilizare, acest doctor Lerner, se gândi May.

Tânărul de treizeci de ani își împinse telefonul pe masa de lucru și se întoarse spre masa de autopsie și spre inspecție. Îi oferî un zâmbet larg și seducător.

— Nu v-am mai văzut, spuse el, intrigat. Sunteți nouă?

Privirea lui o parcursese de sus până jos pe May. O privire anacronică în epoca #MeToo. Pe May nu o interesa. Era chiar mândră într-un fel.

— Nu, doar că de obicei sunt în contact cu oamenii vii.
Lerner încruntă din sprâncene.

— E prima dată?

— E a zecea oară.

Medicul își regăsi liniștea calculată. La treizeci și patru de ani, May avea multă experiență în poliția din New York, dar până la urmă se ocupase de prea puține crime. Majoritatea cazurilor mergeau la anchetatorii mai experimentați, când nu erau cazuri complexe sau sensibile care erau transmise pentru sectorul său direct la One Police Plaza, sediul unităților de elită, printre care Manhattan South Homicide Squad. Iar ea lucra la comisariatul 6 din Manhattan, cel din Greenwich Village și West Village, niște cartiere calme în care crimele erau rare.

— Cine este colegul dumneavoastră?

— Rouquemoute.

— Alexander? chicoti medicul legist. De asta v-a trimis singură.

Fu rândul lui May să se încrunte.

— Îmi puteți explica de ce?

Doctorul Lerner arată cu degetul albastru spre mort.

— Probabil nu e o crimă. Alexander nu se deplasează niciodată când e sigur că nu ajută la nimic. A fost la locul faptei?

— Da, el a condus operațiunile.

— Atunci a văzut destul. Un accident și el știe că autopsia va confirma acest lucru. Lăsați-mă să ghicesc: formați o echipă de puțin timp, nu-i așa?

— De două luni.

Lui Lerner îi scăpă un zâmbet care însemna „Tânăra începătoare, încă nu știi nimic.”

Du-te dracului, Ștrumf nenorocit.

May a trebuit să-și schimbe partenerul cam repede. Consecința faptului că fusese în brațele precedentului, căsătorit cu o avocată care avea destule cunoștințe în NYPD – Departamentul de poliție din New York – pentru a o trimite pe May să dea contravenții pe drumurile publice. Din fericire pentru ea, soția înșelată preferase să se răzbune pe soțul ei, care fusese mutat urgent în sferele administrative, la celălalt capăt al orașului, unde făcea cafeaua.

Iar May îl primise imediat pe Rouquemoute, decanul burtos din Detective Squad de la comisariatul 6, cu mustața care îi cădea pe gura foarte fină și al cărui păr odinioară incandescent nu mai era decât o perie subțire de un galben cleios. Rouquemoute nu era amabil, nici generos, era un om tăcut.

— Gerry Alexander nu e medic legist așa că poate să se înșele.

Lerner ridică încet o sprânceană, își puse masca pe gura perfectă și se apropie de căruciorul pe care erau expuse bisuriile. Se ocupă cu meticulozitate de prima etapă a analizei, înregistrând toate constatările cu microfonul suspendat deasupra mesei și conectat la un calculator mai departe în sala ventilată. Zgomotul ventilației puternice îi atrase atenția lui May.

— Credeam că e de preferat să nu fie folosită imediat, pentru a putea „mirosi” mortul, remarcă ea.

Lerner clătină din cap.

— Asta e medicina de demult. Eu nu îmi mai impun astfel de tâmpenii, ajunge. Mașinile fac munca grea acum. Dacă există vreun produs în sângele lui, o să-l afișeze la analiza toxicologică fără să ne mai ardem mucoasele.

May scoase un sunet de aprobare sau ceva care semăna cu asta.

— Meseria asta e destul de stresantă, insistă Lerner înfi-gând bisturiul în mușchiul coapsei pentru a decupa o bucă-țică lungă roșiatică. Știați că, în general, după o autopsie, ne e foame? Și nu orice fel de foame! Foame de carne. Roșie. Crudă. Ceva ca tartarul sau ca friptura în sânge. Nu ați ob-servat niciodată?

— Ah... nu.

— Pentru că v-ați blocat simțurile în scopul de a vă pro-teja, de asta. Clasic.

Lui May i se părea destul de liniștitor, din contră.

— E ceva animalic. Suntem rezultatul unui milion de ani de evoluție în care am vânat, am mâncat proteinele prăzii pe care am tăiat-o. O mie sau două mii de ani de civilizație nu vor șterge acest comportament.

May înăbuși un oftat. Nu mai avea deloc chef să-i dea jos halatul.

Continuă să fisureze membrele, în căutarea unor hema-toame interioare invizibile pe piele și continuă cu deschide-rea în Y propriu-zisă, începând de la clavicule până la pubis, având grijă să ocolească buricul – tradiție la toți medicii le-giști din lume, nu rupem legătura care ne amintește că ni s-a dat viață.

În ciuda ventilației zgomotoase, mirosul de fier și de carne stricată se intensifică, iar May trebui să înghită de mai multe ori ca să nu vomite. Regreta că nu își pusese mască pentru a atenua senzația.

Lerner tocmai scotea o bucată de plămân când se opri și strigă:

— Știu! Linda Fiorentino!

— Poftim?

— Dumneavoastră! Sunteți sosia Lindei Fiorentino! Ba da! Actrița din anii '90. *Last Seduction, Men in Black, Jade...* Semănați cu ea, ce mai! La începuturile ei în cinema.

— Dacă spuneți dumneavoastră.

May habar nu avea cine era această Linda Fiorentino, dar își repetă în tăcere numele pentru a verifica. Doctorul Lerner întrebă:

— Lucrați la cazul LMR?

— Nu. Cei de la South Homicide Squad lucrează la asta. Noi îi numim One Plaza din cauza adresei lor.

— Mulțumesc, cunosc One Plaza. Dar credeam că toți anchetatorii din New York lucrau la un moment dat la cazul acesta.

— Au format chiar un grup operativ special pentru caz, explică May.

Opt victime în cinci ani. Niciodată vreun indiciu. În epoca ADN-ului, a camerelor care sunt peste tot, era ceva imposibil. LMR, Lupul Mare și Rău. Un jurnalist de la *New York Post* îl botezase așa din cauza mușcăturilor asupra victimelor sale. Numeroase mușcături, până la sânge.

Dacă presa ar fi știut detaliile... May lua prânzul din când un când cu unul dintre polițiștii de la One Police Plaza și acesta îi spusese că LMR mușca sfârcurile până le secționa parțial.

— Tot nu au găsit nimic? întrebă medicul legist uimit.

May nu răspunse. Nu îi stătea în fire să împărtășească informații și cu atât mai puțin să împrăstie zvonuri.

— În orice caz, acest LMR e dovada că încă mai există criminali în serie, spuse Lerner, aproape mulțumit. Ni se spune că s-a terminat, că aparțin secolului trecut, ei bine, nu! Ok, sunt mai puțini, dar...

— Nu. Nu sunt mai puțini, îl întrerupse May. Doar că îi arestăm înainte să o ia de la capăt. Cei mai mulți sunt acum prinși de la prima crimă. Deci, prin definiție, nu mai vorbim de serie. Dar dacă vrei sfatul meu, sunt chiar mai mulți.

— Cel puțin nu fac opt victime fiecare!

— Momentan. Având în vedere că sunt prinși după prima crimă, dezvoltă ea ideea, majoritatea vor fi liberi într-o zi. Și știți la fel de bine ca mine că un criminal în serie nu se vindecă.

— Vor trece la fapte de îndată ce vor fi în libertate.

— Și statistic, în câțiva ani vor fi mulți eliberați.

Lerner inspiră profund și se întoarce la lucru.

— Măcar nu voi rămâne fără job, spuse el.

Cântecul *Empire State of Mind* al lui Jay-Z începu să se audă în sala rece. „New Yoooooooooork!” cânta vocea Aliciei Keys.

— Oh, nu-mi spuneți că e..., mormăi Lerner.

May încuviință scoțând telefonul din buzunarul de la blugi.

— Ba da. Îmi pare rău.

— Sunteți un adevărat clișeu.

May se dădu în spate pentru a răspunde.

— Tocmai a sunat portarul de la bloc, spune că locatarul de la 4B s-a întors.

— De ce nu mi-ați spus că nu e vorba de o crimă?

— Pentru că nu știm.

— Dar nu credeți deloc.

— E posibil să mă înșel.

May vru să răspundă, dar nu spuse nimic.

— După ce termini cu carnea, spuse el, du-te la 4B, e singurul vecin pe care nu l-am interogat.

Nu ar ajuta cu nimic, May înțelese, dar se mulțumi să

răspundă „De acord”, însă Rouquemoute închisese fără să aştepte confirmarea ei. Era decanul, ea era cea mai tânără din departament şi aşa stăteau lucrurile. Se întoarse spre masa de autopsie unde doctorul Lerner cântărea ficatul pe care îl scosese şi-l pusese în cântarul său suspendat.

— O fiară frumoasă. Dură la atingere. De culoare galbenă. O să căutăm în direcţia asta, anunţă el, e promiţător. Garantat, o igienă de viaţă de rahat.

May nu mai asculta, fiind vexată de atitudinea colegului său. Spuse în cele din urmă, ca pentru ea însăşi:

— Ştiţi ce e bine cu clişeele? Cel puţin, ele nu vă dezamăgesc niciodată.

3.

Ceasul indica ora 13:11. Era încă devreme, avea destul timp să se instaleze. Constance condusese bine din Brooklyn, avusese nevoie de mai puțin de patru ore și jumătate ca să ajungă la cabană, plecase înaintea tuturor de dimineață pentru a evita ambuteiajele, chiar dacă mergea în sens invers, adică oamenii veneau în oraș în timp ce ea încerca să scape de acolo. Pentru ea, a cărei meserie era să injecteze un sens ascuns în tot ceea ce făcea, „să scape de civilizație” nu putea fi o expresie aleasă la întâmplare de mintea ei.

Ridică din umeri, neavând motivația de a începe o introspecție dureroasă, când auzi o zgârietură la ușă. Constance se supuse ordinelor ca o servitoare, iar Golden Retriever-ul alb încetă să mai gâfâie și își ridică urechile uitându-se din prag la stăpâna sa.

— Ei bine, ce e? Arăt rău? Domnul și-a terminat plimbarea? Haide, intră. Solace, aici!

Când își auzi numele, câinele se supuse și se grăbi să miroasă fiecare colț din sufrageria mare. Constance profită ca să-și ia geanta și coborî scările spre nivelul inferior.

— Dacă faci pipi în casă, îți tai testiculele, știi care e prețul.

Câinele ridică botul pentru a o privi ca și cum ar fi fost indignat, dar stăpâna sa dispăru pe scări. Mai jos, holul era întunecat, avea doar o fereastră mică la capăt a cărei luminozitate era atenuată de frunzișul dens al pădurii în pantă.

Camera principală era un pic mai departe la stânga. Constance se temuse de acest moment în timpul călătoriei sale. Era prima dată când se întorcea după mai bine de un an. Împinse încet ușa care se deschise fără zgomot.

Mirosise mereu a lemn în cameră. Storurile erau închise, lăsând să pătrundă doar o rază de soare pe parchet, o șină pe care să se așeze. *Viața ar fi mult mai ușoară dacă lumina ne-ar ghida pentru a ne arăta ce cale să urmăm când suntem în mijlocul tenebrelor*, se gândi Constance. Deschise storurile pentru a lăsa lumina și prospețimea zilei să inunde camera, apoi deschise fermoarul genții sale pentru a scoate o ramă mică. Tom și Lenny sunt hazlii, țin amândoi în mână o înghețată, nasul fiului ei e acoperit de înghețata albă, iar obrazul soțului ei e pătat tot așa, în urma unui atac. Nu era poza în care erau cei mai frumoși, dar amintirea acelei zile era atât de vie în amintirea lui Constance încât o adora.

Constance puse rama pe noptiera din lemn de pin. Va fi reperul ei, de care se va putea agăța. Despachetă și restul lucrurilor pe care le aranjă în șifonier și făcu patul. Își simțea inima grea, aceasta lovea în piept ca și cum ar vrea să-i facă rău. Ca să se plângă. Ca să-i aducă aminte că suferă. *Toate la timpul lor*. Voia mai întâi să se acomodeze. Își puse pe ea un costum de baie, apoi coborî la ultimul nivel, cel cu vedere directă spre lac și descuie ușa de la terasă. După toți acești ani, nu se plictisise și nici nu se obișnuise cu acest spectacol. Să se simtă atât de mică în fața apei calme care se întindea cât vedeai cu ochii printre versanții pădurii, atât de fragilă în fața acestei naturi seculare care părea să dureze pentru totdeauna, era exact ceea ce simțea

Să intre în apă era un calvar. O încercare. Iar Constance îi mulțumea cerului că avusese părinți răbdători care nu o forțaseră niciodată. Din fericire, Lenny nu moștenise frica ei.

Barca nu era ancorată la ponton, încă mai era la adăpost la marginea cabanei. Constance se va ocupa mai târziu de ea. Înaintă pe podeaua care se prelungea pe lac, până la capăt, acolo unde apa era adâncă, de un verde întunecat și puse mâinile pe scara din oțel inoxidabil care o îngrozise atât de mult în trecut.

Cu spatele la lac, ea intră încet în apa rece care o cuprinse ca o gură. Da, Skaneateles era un monstru care mușca până la sânge, cu botul înghețat, cu niște gheare ca acele care intrau în piele. Un păianjen gigantic, asta era. Pentru că după câteva minute, veninul său avea efect și nu-ți mai simțeai corpul amorțit, gata să fie ingerat încet, să fie digerat de această creatură diformă. Un păianjen mare și tăcut care aștepta răbdător să intri în pânda lui lichidă.

Constance nu uitase deloc de fricile ei din copilărie, le trăia uneori venind aici, fără emoție, erau doar niște amintiri prezente. Timpul își făcuse datoria. Acum îi plăcea să înoate aici. Era un ritual de bun-venit.

Făcu câteva mișcări pentru a se relaxa, pentru a se împregna și când se simți în sfârșit liberă, se întoarse spre ponton. Solace venise să se întindă pe terasă, profitând de ușa întredeschisă și o observa cu calmul celui care știe că totul va fi bine pentru că își vede stăpâna. „Nu, pare prost pentru că e prost”, îi plăcea lui Tom să o corecteze când Constance vorbea așa despre Solace, ca despre o ființă isteată. Aproape că adormi și se ridică atunci când își dădu seama că nu sco-sese lada frigorifică din mașină.

Se duse să deschidă portbagajul SUV-ului său și auzi zgomotul unui alt motor care se apropia. Constance oftă. Nu putea fi decât Ezra Sommers. Mergeau pe același drum prin pădure, iar el locuia chiar la capăt și era obligat să treacă

prin fața cabanei familiei Holloway ca să ajungă la el acasă. Dacă se grăbea, putea să reușească să se ascundă în casă. Ar fi inutil, în măsura în care bătrânul Ezra oricum ar vedea SUV-ul parcat în față și ar înțelege că ea e aici. Ar veni mai devreme sau mai târziu în vizită, așa că ea optă să-i facă față acum. Măcar să știe imediat.

Camioneta albastră era aproape la fel de veche ca șoferul său când apărură în spatele stejarilor roșii, încetini de îndată ce o văzu pe Constance și se opri lângă ea. Geamul coborî îngrozitor de încet și Constance îl salută pe bătrân cu un gest din mână.

— Te-ai întors, spuse el.

Chipul său oval era mai ridat decât o cămașă din in necălcată, dar avea ceva ce nu-i putea fi luat, și anume bunăvoința din privirea sa. Nu se uita niciodată urât la cineva.

— Știam eu că o să te găsesc aici, spuse Ezra cu un zâmbet enigmatic.

Constance se încordă la auzul acestor cuvinte. *Deci știe.*

— Cum așa?

— Intuiția. A trecut prea mult timp de când nu te-am văzut, nu e în firea ta. Cu toții avem nevoie să ne încărcăm la un moment sau altul.

— Vocea înțelepciunii.

— Cea a experienței. Ai venit să scrii un scenariu?

— Poate, da.

Cel mai personal și intim.

— Am revăzut *Le Sarcasme des fragiles* de curând, e chiar foarte bun, cel mai bun pe care l-ai scris, după părerea mea.

— Sublimat de actori și realizator.

— Nu fi modestă! Acum ai ajuns? Nu am văzut mașina ieri.

— Nu ți se poate ascunde nimic.

— Te las să te instalezi, o să trec zilele următoare cu o sticlă, să-mi povestești bârfele noi de la Hollywood.

— O să fii dezamăgit, sunt tot la New York și nu mă întâlnesc cu starurile de cinema.

— Spui asta de fiecare dată, dar ai o grămadă de anecdote de povestit. Haide, aerisește un pic cabana și dacă ai nevoie, știi unde mă găsești!

Fără să aștepte vreun răspuns, porni motorul și plecă. Constance se dădu în spate pe covorul de muguri de pin și se strâmbă. Până la urmă, nu părea să fie la curent. Era surprinzător, și în același timp liniștitor. Ezra se ținea departe de veștile din lume, era focalizat pe propria sa persoană și pe viața lui de aici, departe de tot.

Deci nu știa și asta îi convenea mult lui Constance. Va putea să se prefacă în prezența lui că nimic nu s-a întâmplat. Avea nevoie de puțină normalitate. Să știe cum să acționeze în continuare.

Deschise lada frigorifică din portbagaj. Mâncarea pe care o adusese cu ea era încă rece, cu gheață pe deasupra. Scoase două pungi ca să ajungă la cutia de înghețată Good Humor. Preferatele lui Lenny. Luă cutia cartonată și o deschise pentru a scoate un pistol Glock 17. Arma era încărcată. Gata să tragă.

Constance își ridică privirea spre drumul pe care dispăruse camioneta lui Ezra.

Glock-ul avea o anumită greutate.

Cea a îndoielii.